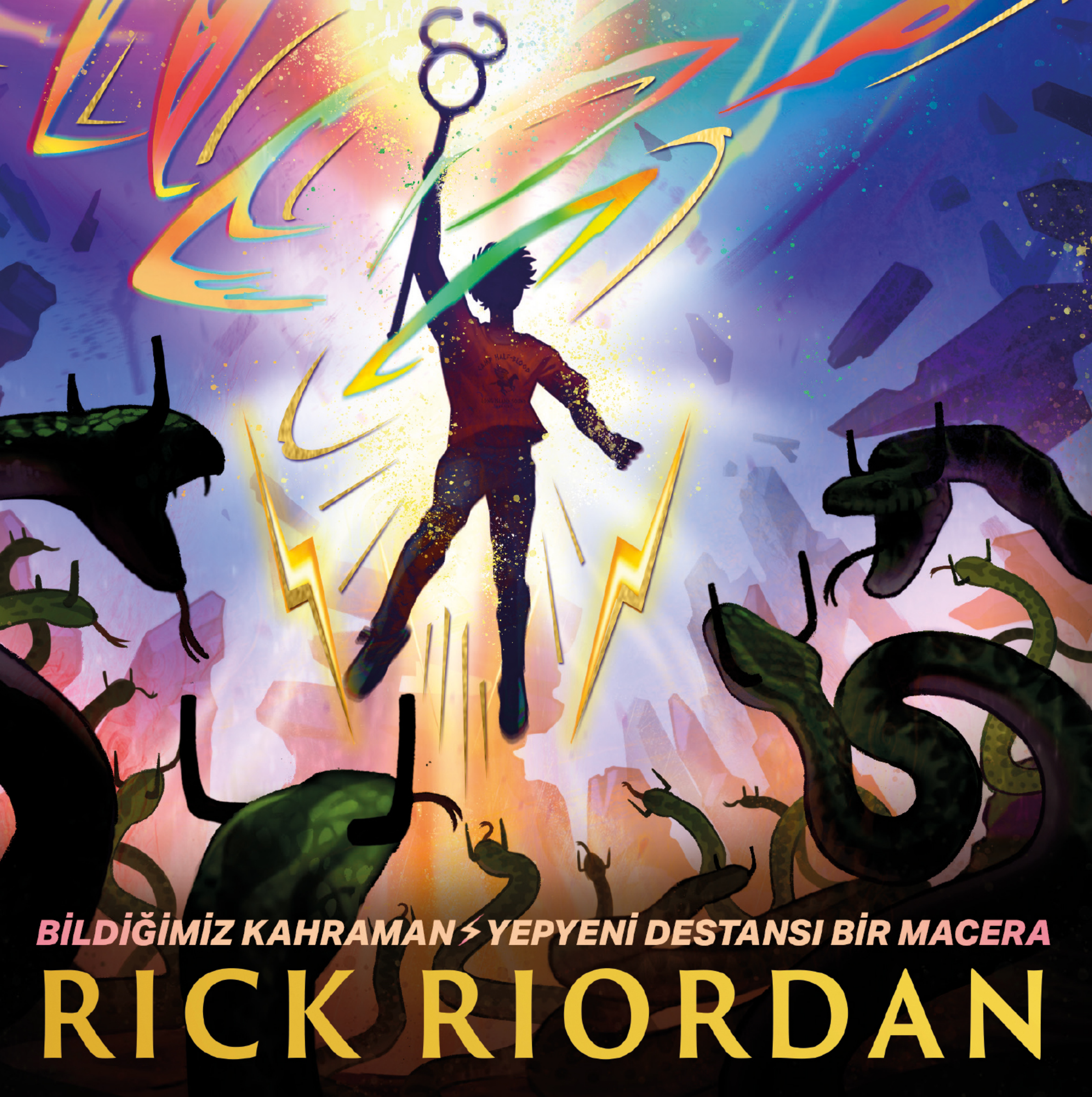

YARI TANRI ⚡ YARI İNSAN ⚡ TAM BİR KAHRAMAN

PERCU JACKSON

⚡ VE OLİMPOSLULAR ⚡

TANRILARIN KADEHİ

BİLDİĞİMİZ KAHRAMAN ⚡ YEPYENİ DESTANSI BİR MACERA

RICK RIORDAN

PERCY
JACKSON
VE OLİMPOSLULAR
TANRILARIN KADEHİ

Percy Jackson ve Olimposlular - Tanrıların Kadehi

Özgün adı: Percy Jackson & The Olympians - The Chalice of the Gods

Copyright © 2023 Rick Riordan

Bu kitabın yayın hakları Gallt & Zacker Literary Agency ve

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Xlibris Doğan Yayınları'nın alt markasıdır.

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-6534-45-2

Sertifika no: 44919

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayan: Cansev Ayanoğlu Güven

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295 İstanbul

Tel: (0212) 463 71 25 **Sertifika no:** 41707

(0212) 373 77 44

satis@doganyayinlari.com.tr

xlibris.kitap

xlibris_kitap

www.doganyayinlari.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

RICK RIORDAN

PERCY
JACKSON
VE OLİMPOSLULAR
TANRILARIN KADEHİ

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

*Walker, Aryan ve Leah'ya.
Yeni başlangıçların şerefine!*

İÇİNDEKİLER

1. Üstüme Sifon Çekiliyor	9
2. Babam Yardım Ediyor* (*Aslında Bir Şey Yapmıyor).....	16
3. Görevlerden ve Dekoratif Su Kabaklarından Şikâyet Ediyoruz.....	23
4. Yakışıklı Bir Tanrıyı Smoothie İçmeye Götürüyorum.....	31
5. Çok Yakışıklı Olduğu İçin Herkes Ganimedes'ten Nefret Ediyor.....	37
6. Çünkü Meyankökü.....	44
7. Büyük Şok: Bir Tanrıçayı Kızdırıyorum	53
8. Annemi İstiyorum	59
9. Tavuklar İlk Kanı Döküyor	66
10. Şarkı Söylemem Her Şeyi Daha Da Berbat Ediyor ve Herkes Şok İçinde Kalıyor	75
11. Hiç Ödül Bileti Kazanmıyoruz	82
12. Ganimedes İçeceğimi Tazeliyor	88
13. Çiftçi Pazarında Ölü Şeyler Arıyoruz.....	95
14. İris Bana Bir Değnek Veriyor	103
15. Yonkers!.....	111
16. Kıvrıcık Yılan Şarkıları Döktürüyor	118
17. Kıyametin Erkek Topuzuyla Tanışıyorum	126

18. Annabeth Bitki Çayıyla Gönülleri Fethediyor	133
19. Gökkuşağının Tadına Bakıyorum ve Berbat Olduğunu Görüyorum.....	140
20. İris Venmo Kabul Ediyor	147
21. İlişki Tavsiyesi Veriyorum. Yok, Cidden. Neden Gülüyorsunuz?	154
22. Bir Kapkek ve Bir Sürpriz.....	161
23. Ganimedes Bütün İçkileri Patlatıyor.....	168
24. Dişlerimi Fırçalıyorum (Olabilecek En Kahramanca Şekilde)	176
25. Kadeh Hırsızıyla Tanışıyorum	181
26. Yok Oluş Şartlarımla İlgili Pazarlık Ediyorum	190
27. Ölmek Üzereyken Söylediklerim Beni Çok Utandırıyor.....	197
28. Gökten Oyuncak Yağıyor.....	204
29. Brunch Dağı'nın Kenarında Sallanıyorum.....	210
30. Şimşek Tanrısı 3000'in İnine Sızıyorum.....	218
31. Büyük Bir İhtimalle Müstakbel Kayınvalidem Olacak Olan Tehlikeli Bir Avcıyla Yüzleşiyorum.....	226
32. Kıvırcık Artakalan Yemeklerimi Yiyor.....	233
33. Eski Günler Hatırına Bir Jolly Rancher Şekeri Daha	242
34. Hayatımın En Kötü Mektubunu Yazıyorum. Sil, Sil	246
35. Dünyanın En Güzel İyi Geceler Öpücüğü.....	252

BÖLÜM BİR

Ψ

ÜSTÜME SIFON ÇEKİLİYOR

Bakın, ben bir lise son sınıf öğrencisi olmayı istemiyordum.

Belki babam benim için bir mektup yazar diye umut ediyordum:

İlgili Kişiye,

Lütfen Percy Jackson'ı sonsuza dek okuldan muaf tutun ve ona diplomasını verin.

Teşekkürler,

Poseidon

On iki yaşından beri tanrılarla ve canavarlarla savaştığım için bu kadarını hak ettiğimi düşünüyordum. Dünyayı kaç kere kurtardım? Üç mü? Dört mü? Hesabını şaşırmış durumdayım. Ayrıntılara gerek yok. Bu noktada *ben* bile bunları hatırladığımdan emin değilim.

Belki, *inanılmaz! Sen bir Yunan tanrısının oğlusun! Harika bir şey olmalı*, diye düşünüyorsunuzdur.

Dürüst olayım mı? Çoğu zaman bir melez olmak korkunç bir şey. Size bunun aksini söyleyen olursa, mutlaka bir göreve yollamaya çalışıyordur.

Böylece, büyü bir hafıza kaybı yüzünden (hiç sormayın) lise üçüncü sınıfın tamamını kaçırdıktan sonra yeni bir lisede –yine– sabahki ilk derslerime girmek üzere koridorda yürüyordum.

Ders kitaplarım kollarımdan taşıyordu ve üçüncü ders saatinde girmem gereken İngilizce sınıfının nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Matematik ve biyoloji beynimi çoktan eritmişti. O günü nasıl tamamlayacağımdan emin değildim.

Derken, hoparlörlerden parazitli bir ses yankılandı. *“Percy Jackson, lütfen danışmanın ofisine gidiniz.”*

En azından, diğer öğrenciler henüz beni tanııyorlardı. Kimse bana bakıp gülmedi. Hiçbir şey olmamış gibi arkama döndüm ve okul idaresi kanadına doğru yürümeye başladım.

Alternatif Lise, Queens bölgesinde eski bir ilkokul binasında. Yani, ufak sıralar var ve öğrenci dolapları yok. Dolayısıyla, her şeyinizi bütün derslere kendiniz taşımak zorundasınız. Geçtiğim her koridorda okulun çocukluk dönemine ait şirin izler görüyordum: duvarlarda parmak boyası lekeleri, yangın tüplerinin üstüne yapıştırılmış soyulan tek boynuzlu at çıkartmaları, zaman zaman burnuma çalınan eski meyve suyu ve kraker kokuları.

Alternatif Lise, lise kariyerini tamamlaması gereken herkesi kabul ediyordu. İster ıslah evinden geliyor olun ister ciddi öğrenme zorlukları yaşayın ya da çok talihsiz bir melez olun, kimseye karşı ayrımcılık yapmıyorlardı. Ayrıca, New York bölgesinde beni son senemde kabul eden ve üçüncü sınıfta kaybettiğim kredileri telafi etmeme yardım etmeye hazır olan tek okuldu.

İşin iyi yanı, bir yüzme takımı ve olimpik bir yüzme havuzu vardı (nedenini bilmiyorum). Üvey babam Paul Blofis benim için uygun bir okul olabileceğini düşünmüştü. Ona yüzme takımına girmeyi deneyeceğime söz vermiştim.

Ayrıca, kız arkadaşım Annabeth’e de söz vermiştim. Planımız benim zamanında mezun olmam ve üniversiteye birlikte başlamamızdı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onun

bensiz California'ya gidebileceğini düşündükçe uykularım kaçıyor... Danışmanın eski okulun revirinden dönüştürüldüğünü tahmin ettiğim ofisini buldum. Eskiden revir olduğunu, duvardaki ağzında bir termometre olan mor renkli üzgün bir kurbağa resminden anlamıştım.

“Bay Jackson! İçeri girin!”

Danışmanım elimi sıkmaya hazırlanarak masasından kalktı. Sonra kollarımın ağır ders kitaplarıyla dolu olduğunu fark etti.

“Ah, onları herhangi bir yere koyabilirsin,” dedi. “Lütfen, otur!”

Bana otuz santim kadar alçak olan mavi plastik bir sandalyeyi işaret etti. Oturduğumda masasındaki Jolly Ranchers şekerleme kavanozuyla aynı seviyede kaldım.

“Evet!” Danışman bana yetişkin boyutlarındaki rahat sandalyesinden neşeli bir ifadeyle baktı. Şişe dibi gözlük camları gözlerine odaklanmamı zorlaştırıyordu. Ufak midye kabukları gibi kıvrılmış gri saçları bana bir istiridye yatağını hatırlatıyordu. “Buraya alıştın mı?”

“Sandalye biraz kısa.”

“Okula demek istemiştım.”

“Şey, daha iki derse girdim...”

“Üniversite başvurularına başladın mı?”

“Daha buraya yeni başladım.”

“Aynen! Geç bile kaldık!”

Benim hissettiğim kadar keyifsiz görünen mor kurbağaya baktım. “Bakin, Bayan...”

“Bana Eudora de,” dedi neşeli bir tavırla. “Bakalım elimizde hangi broşürler varmış.” Masasındaki broşürleri karıştırdı. “Poly Tech. BU. NYU. ASU. FU. Hayır, hayır, hayır.”

Onu durdurmak istiyordum. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. DEHB beni derimin altında oraya buraya çarpan bilardo topları varmış gibi hissettiriyordu. O gün üniversiteyi düşünecek durumda değildim.

“Hanımefendi, yardım etmek istediğinize çok memnun oldum,” dedim. “Ama benim bir planım var zaten. Sadece bu sene yi atlatabilirim...”

“Evet, Yeni Roma Üniversitesi,” dedi çekmecesinde bir şey ararken. “Ama ölümlü danışmanda o okulun broşürü yok.”

Kulaklarım tıkandı. Genzimde tuzlu su tadı hissettim. “Ölümlü danışman mı?”

Elimi ağır ağır en sevdiğim silahımı koyduğum blucinimin arka cebine götürdüm: ölümcül bir tükenmez kalem. Bu, okuldaki bir saldırıya karşı kendimi savunmak zorunda kaldığım ilk sefer olmayacaktı. Kaç tane öğretmenin, idarecinin ve diğer okul görevlilerinin kılık değiştirmiş canavarlar olduğunu bilseniz şaşırırdınız. Belki de şaşırmazdınız.

“Kimsiniz siz?” dedim.

Doğrulup gülümsedi. “Söyledim ya? İsmim Eudora.”

Onu biraz daha dikkatlice inceledim. Kıvrılmış saçları gerçekten de bir istiridye yatağıydı. Elbisesi de bir denizanası zarı gibi parlıyordu.

Pus ilginç bir şekilde işler. Sürekli olarak doğaüstü şeyler gören melezlerin bile insanların ve tanrıların dünyaları arasındaki bariyeri delmek için odaklanması gerekir. Aksi takdirde, Pus gerçekleri gizler, oğreler sokakta yürüyen yayalar ya da N trenine benzeyen dev bir drakon gibi görünür. (İnanın ki Astoria Bulvarı istasyonuna paldır küldür giren bir drakona binmeye çalışmak çok utanç verici.)

“Normal danışmana ne yaptınız?” diye sordum.

Eudora danışman önemli değilmiş gibi elini salladı. “Aman, onun için endişelenme şimdi. Yeni Roma konusunda sana yardımcı olamaz. *Ben* bu yüzden buradayım!”

Ses tonu... Bana pek güven vermedi ama en azından bana karşı kişisel bir tehdit oluşturduğunu hissetmedim. Belki de sadece diğer danışmanları yiyordu.

Öte yandan, Eudora’nın orada oluşu bana tanıdık da geliyordu. Burun deliklerimde hissettiğim tuzlu karıncalanma, suda metrelerce dibe dalmışım gibi kulaklarımda hissettiğim baskı tanıdık-tı. Derken, on iki yaşında Mississippi Nehri’nin dibinde onun gibi birisiyle karşılaştığımı hatırladım.

“Siz bir deniz perisisiniz,” dedim. “Bir Nereid’siniz.”

Eudora kıs kıs güldü. “Evet, elbette Percy. Bir orman perisi mi olduğumu sanmıştın?”

“O hâlde... Sizi babam mı yolladı?”

Biraz kıt akıllı olduğumdan endişelenmeye başlamış gibi kaşlarından birini kaldırdı. Tuhaf bir şekilde insanların bu tepkisiyle sık sık karşılaşırım.

“Evet canım. Poseidon. Baban? Patronum? Bir broşür bulamadığım için üzgünüm ama Yeni Roma Üniversitesi’nin insanlar için belirlediği bütün kuralların senin için de geçerli olduğunu biliyorum: test skorları, resmi not belgeleri ve güncel bir psiko-eğitim değerlendirmesi. Bunlar sorun değil.”

“Değil mi?” Başımdan geçen onca şeyden sonra bunu söylemek için biraz erken olabilirdi.

“Ama birkaç tane de özel kabul şartını yerine getirmen gerekecek.”

Ağızımdaki tuz tadı keskinleşti. “Hangi özel şartlar bunlar?”

“Sana hiç ilahi tavsiye mektuplarından söz eden oldu mu?”

Evet diye yanıt vermemi istiyormuş gibi yüzüme baktı.

“Hayır,” dedim.

Önündeki Jolly Ranchers şekerleme kavanozuyla oynadı. “Anlıyorum. Peki. Üç mektuba ihtiyacın olacak. Üç farklı tanrıdan. Ama eminim ki senin becerilerine sahip bir melez...”

“Ne?”

Eudora ırkildi. “Ya da diğer okullara göz atabiliriz. Ho-Ho-Kus Bölge Üniversitesi de iyi!”

“*Dalga* mı geçiyorsunuz?”

Nereid’in yüzü parıldamaya başladı. İstiridye yatağı saçlarından ince ince tuzlu sular akmaya başladı.

Sinirlendiğim için kendimi kötü hissettim. Onun suçu değildi. Sırf babam öyle emrettiği için bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Ama bir pazartesi sabahı duymak istediğim türden bir haber değildi bu. Hatta hiçbir zaman.

Sakinleşmeye çalıştım. “Affedersiniz. Ama... Benim *mutlaka* Yeni Roma’ya kabul edilmem gerek. Seneler içinde tanrılar için pek çok şey yaptım. Onlara e-postayla bir tavsiye formu falan yollayamaz mıyım?”

Eudora kaşlarını çatı. Elbisesinden şakır şakır deniz suyu akmaya başlamıştı. Yeşil karo kaplı zemine yayılan su, hızla ders kitaplarıma yaklaşıyordu.

İç çektim. “Off. Yeni görevlere gitmem gerek, değil mi?”

“Canım, üniversite kabul işlemleri sürekli olarak değişiyor ama ben yardıma...”

“Şuna ne dersiniz?” dedim. “*Babam* gerçekten de yardım etmek istiyorsa, belki kötü haberleri vermek için sizi buraya yollamak yerine bu durumu kendisi açıklamalı.”

“Ha, evet ama bu...”

“Onun yapmayacağı bir şey,” dedim.

Saçlarında (istiridye kabuklarında?) bir şey öten Eudora irkil-di. Acaba istiridye yatağına elektrikli bir yılan balığı mı girdi diye merak ettim ama sonra kabuklardan birini çıkardı. “Affedersin. Buna yanıt vermem gerek.”

Kabuğu kulağına dayadı. “Alo?.. Ah, evet efendim! Ben... Evet, anlıyorum. Elbette. Derhâl.”

Kabuğu masaya koydu ve bir daha çalmasından korkuyormuş gibi gözlerini buna dikti.

“Babam mıydı?” diye bir tahminde bulundum.

Gülümsemeye çalıştı. Zemindeki tuzlu su birikintisi hâlâ yayılıyordu ve ders kitaplarımı ıslattıktan sonra ayakkabılarıma da sızmaya başlamıştı.

“Haklı olabileceğini düşünüyor,” dedi Eudora. “Bunu sana kendisi açıklayacakmış.”

Kendisi derken, bunu çoğu öğretmenin *disiplin cezası* dediği gibi söylemişti.

İstifimi bozmamaya, bir tartışmayı kazanmışım gibi davranmaya çalıştım ama... Çok uzun zamandır babamla konuşmamıştım. Genellikle sadece bir savaş başlamak üzere olduğu zaman beni okyanusun dibindeki sarayına götürürdü. Beni çağırmadan önce okula alışmam için bir, iki hafta zaman vereceğini umuyordum.

“Harika. Artık... Derslere geri dönebilir miyim?”

“Aaa, olmaz canım. Baban *şu anda* demek istedi.”

Ayaklarımın dibindeki sular dönerek bir girdap oluşturdu. Zeminin karoları çatlayıp eridi.

“Ama merak etme,” dedi Eudora. “Tekrar görüşeceğiz!”

Zemin sandalyemin altından kaydı ve bir gök gürültüsü andıran bir *SİFON* sesiyle hızla dönen bir girdabın içine düştüm!

BÖLÜM İKİ

BABAM YARDIM EDİYOR*

(*ASLINDA BİR ŞEY YAPMIYOR)

Üstünüze bir sifon çekilip okulunuzdan Atlantik Okyanusu'na yollandığınızda ve buna şaşırmadığınızda, çok uzun zamandır bir melez olduğunuzu anlarsınız.

Akıma direnmeye çalışmadım. Suyun altında nefes alabildiğim için sorun yoktu. Sadece mavi plastik sandalyemde oturdum ve Poseidon'un beş milyar galonluk bir dev dalgayla işleyen Özel Su Tesisati'na™ fırlatılmayı bekledim. *Eh, berbat bir deneyimdi*, diyebileceğinizden daha kısa sürede bir yumuşakça tarafından kusulmuş gibi okyanusun tabanından yukarı fırladım.

Etrafımdaki kum bulutu dağılırken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Denizsel duyularım bana Long Island kıyısının yaklaşık olarak kırk mil güneydoğusunda ve altmış metre derinlikte olduğumu söylüyordu; Poseidon'un oğullarından biri için abartılacak bir durum değil ama bunu sakın evde denemeyin çocuklar. Yüz metre ileride, kıta sahanlığı bir anda karanlık bir uçurumla sona eriyordu. Uçurumun tepesindeyse ışıldayan bir saray vardı: Poseidon'un yazlık villası.

Her zamanki gibi, babam evini tadilattan geçiriyordu. Sanırım, ölümsüz olduğunuzda yüzyıllarca aynı evde yaşamaktan sıkılıyordunuz. Poseidon hep evin içini yıkıyor, yeniden yapıtıyor ya da yeni bölümler ekliyordu. Okyanusun altındaki inşaat

*"Sana kadehi geri alman için bir şans daha vermeme ne dersin?
Şeref duymalısın Percy Jackson.
İnsanlık tarihinde bu teklifi sadece tek bir
kahramana yaptım..."*

**PERCY JACKSON SADECE OKULDA NORMAL BİR SENE GEÇİRMEK İSTİYOR.
NE YAZIK Kİ TANRILARIN BAŞKA PLANLARI VE
PERCY İÇİN YENİ BİR GÖREVİ VAR.**

SORUN NE Mİ?

YANLIŞ ELLERE GEÇMEDEN ÖNCE TANRILARIN SİHİRLİ KADEHİNİ BULMASI GEREKİYOR.

ZAMANA KARŞI YARIŞ BAŞLIYOR...

Dünyada çoksatanlar listesine girmiş Rick Riordan'dan, Percy Jackson evreninin
yeni okurları ve uzun soluklu hayranları için yepyeni bir macera...

Efsanevi kahramanlar, mitolojik yaratıklar, kalıcı dostluklar ve
eski Yunan tanrılarıyla dolu bu destansı maceraya bayılacaksınız!

